

✝ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 18. ДЕЦЕМБАР 2022. ∞ БРОЈ 171. ∞ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВ ТРОЈИЦА БРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

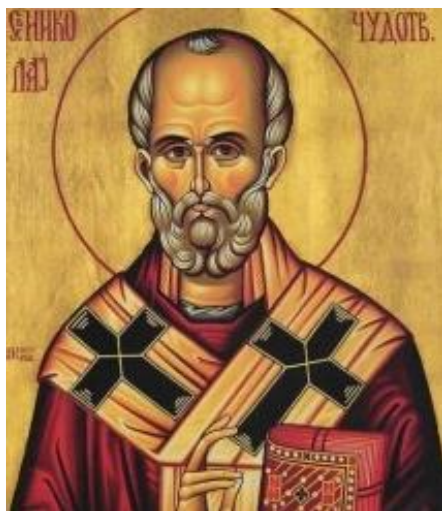
СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА 27. ПО ДУХОВДАНУ 18. ДЕЦЕМБАР	Глас 2. На Јутрењу Јеванђеље: Лк.24,12-35 На Литургији Апо. Еф. 6,10-17; Јев. Лк. 13,10-17
СВ. САВА ОСВЕЋЕНИ ∞ ДЕТИЊЦИ	ЈУТРЕЊЕ 9ч ∞ ЛИТУРГИЈА 10ч ВЕЧЕРЊЕ У 18ч УОЧИ СВЕТОГ НИКОЛЕ
ПОНЕДЕЉАК, 19. ДЕЦЕМБАР СВЕТИ НИКОЛА	ЈУТРЕЊЕ У 9 ∞ ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЧЕТВРТАК, 22. ДЕЦЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 24. ДЕЦЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ 19ч
НЕДЕЉА, 25. ДЕЦЕМБАР СВ. СПИРИДОН ЧУДОТВОРАЦ ∞ МАТЕРИЦЕ	ЈУТРЕЊЕ 9ч ∞ ЛИТУРГИЈА 10ч
БОЖИЋНИ ПОСТ ЈЕ У ТОКУ И ЗАВРШАВА СЕ У ПЕТАК 6. ЈАНУАРА 2023.	

СВ. НИКОЛАЈ МИРЛИКИЈСКИ ЧУДОТВОРАЦ

Овај славни светитељ, слављен и данас по целој свету, би јединац син у својих знаменитих и богатих родитеља, Теофана и Ноне, житеља града Патаре, у Ликији. Као јединца сина, дарованог им од Бога, они опет посветише Богу, и тиме дадоше га Богу као ударје. Духовном животу научи се свети Николај код свог стрица Николаја, епископа патарског, и замонаши се у манастиру Нови Сион, основаном тим истим стрицем његовим. По смрти родитеља Николај раздаде наслеђено имање сиромасима не задржавајући ништа за себе. Као свештеник у Патари беше се прочуо својим милосрђем, мада он брижљиво скриваше своја милосрдна дела испуњујући реч Господњу: „*Да не зна левица твоја што чини десница твоја*“ (Мтш 6, 3). Када се предаде самоћи и безмолвију, смишљајући да тако до смрти проживи, дође му глас свише: „Николаје, пођи на подвиг у народ, ако желиш бити од Мене

увенчан“. Одмах потом чудесним Промислом Божјим би изабран за архиепископа града Мира у Ликији. Милостив, мудар, неустрашив, свети Николај био је прави пастир добри стаду своје. У време гоњења хришћана под Диоклецијаном и Максимијаном бачен у тамницу, но и у тамници поучаваше људе закону Божјем. Присуствовао Првом васељенском сабору у Никеји, и, из велике ревности према истини, ударио руком јеретика

Арија. Због тога дела би уклоњен са Сабора и од архијерејске службе све док се неколицини првих архијереја на Сабору не јави сам Господ Христос и Пресвета Богородица и не објавише Своје благовољење према Николају. Заштитник истине Божје овај дивни светитељ био је вазда и одважан заштитник правде међу људима. У два маха спасао је по три човека од незаслужене смртне казне. Милостив, истинит, правдољубив, он је ходио међу људима као ангел Божји. Још за живота његова људи су га сматрали светитељем и призивали га у помоћ у мукама и бедама; и он се јављао, у сну и на јави, онима који су га призивали, подједнако лако и брзо наблизу и надалеко, и помагао. Од његовог лица сијала је светлост као од лица Мојсијева, и он је самом својом појавом доносио утеху, тишину и добру вољу међу људе. У старости поболе мало и упокоји се у Господу 6. децембра 343. године.

Пролој

ДВАДЕСЕТ СЕДМА НЕДЕЉА ПО ДУХОВДАНУ

А учаше у једној синајоџи субошом. И ље, бјеше ондје жена која имађаше духа немођи осамнаестџи љодина, и бјеше зџрчена, и не мођаше се никако усџравитџи. А кад је видје Исус, џризва је и рече јој: Жено, ослобођена си од немођи своје. И сџави на њу руке, и одмах се усџрави и слављаше Боџа. А сџарјешина синајоџе, не љодујуђи шџо је Исус исцџјели у субошџу, од љоворивши рече народу: Шестџи је дана у које шџреба радџиџи; у ове, дакле, долазиџе шџе се љџечџиџе, а не у дан субошџни. А Госџод му од љовори и рече: Лицемере, сваки од вас не одрјешује ли у субошџу својеџа вола или маџарца од јасала и води да најоџи? А ову, кђер Авраамову, коју свеза сџаџана ево осамнаестџи љодина, не шџребаше ли одрџешџиџи од ове свезе у дан субошџни? И док он ово љовораше сџиџаху се сви који му се џрошџивљаху; а сав народ радоваше се за сва славна дјела шџо их он чињаше.

(Јеванђелје љо Луки 13,10-17)

Супротно од човекољубља стоџи самољубље. Човекољубље је резултат наше љубави, овога најзвишенијег дара Божијег, дара којим сведочимо своје порекло. Да смо створени од Свелубећег Бога. С друге стране, самољубље је резултат поремећености односа у биђу нашем. Резултат нељубави и неразумевања себе и свога односа са Богом. Свакодневно се срећемо са примерима самољубља.

У данашњем светом јеванђелју имамо веома сликовит пример и човекољубља и самољубља. Господ Исус Христос, који је веома често улазио у храм и учествовао на заједничким молитвама, овом приликом, улазеђи у храм, видео је једну унесрећену жену, која беше згрчена. Осамнаест година се мучила ова жена и то необичном мучком. Према Светом Писму, Сатана је свезао ову жену, која од згрчености није могла да види ни лица

Исус исцелује зџрчену жену, фреска у манастиру Дечани

људи, ни звездано небо или, како наш народ каже, „ни сунца ни месеца“. Она није ни приметила Христов улазак у храм, те самим тим није тражила помоћ. Вероватно је била изгубила сваку наду да ће оздравити. „А кад је виде Исус, дозва је и рече јој: жено, оџрошџена си од своје болесџиџи. И мейџну руке на њу и одмах се усџрави и хваљаше Боџа“.

Ово дивно чудо Господ чини на Своју иницијативу. Нити на молбу унесрећене жене нити, пак, на молбу њених пријатеља. Он чини ово из човекољубља Свог. Због тога што воли човека. И, свакако, „да прослави Оца свог, који је на небесима“. Логично би било да су се ближњи ове жене обрадовали њеном оздрављењу. Међутим, шеф зборнице се јавља и протестује. Он је забринут да Господ Исус Христос не поштује закон о празновању суботе. Субота је у то време био дан молитве, дан у који се није могло радити. Као што је данас за нас хришћане недеља. „А сџарјешина од зборнице расрди се шџо је Исус исцџели у субошџџу, и од љоварајуђи рече народу: шестџи је дана у које шџреба радџиџи, у шџе дакле дане долазиџе а не у дан субошџни“. Ето, овај човек показује духовно слепило. Нема у срцу сажаљења за своје ближње.

Не види значај овога чуда. Не осећа радост да је ова жена ослобођена сатанских окова, које је носила читавих осамнаест година. Он сву своју забринутост усмерава према закону. Плаши се да се неко не огрешџи о закон. Зашто он то чини? Из самољубља. Да, то је главни разлог. Боређи се за испуњење закона, он се у ствари бори да он буде главни. Да он буде тај који одлучује и који се пита. Да он буде у центру пажње. Из љубави према себи он не види мучке и невоље своје браће.

Како Господ реагује на овај акт самољубља? „А Госџод му од љовара и рече: лицемере! Сваки од вас не одрјешује ли своџа вола или маџарца од јасала, и не води ли да џа најоџи?“ Господ зна да је овај прекор од стране старешине зборнице Њему упућен, а не народу. Због тога он и критикује неосетљивост срца овога човека. И, заиста, зар је стока претежнија од човека? Ако човек брине о својој стоци у суботњи дан и, ако то није противно закону, зар онда може бити брига о човеку у супротности са законом?

Свети Владика Николај у вези са овим јеванђелским догађајем каже: „Данашње јеванђелје има и један свој унутрашњи смисао,

необично поучан за наш духовни живот. Згрчена жена означава згрчени ум сваког оног ко не стоји близу Христа Господа. Имајући згрчен ум човек не може сам својом силом да се усправи ка Богу и небу него непрестано пузи по земљи. Згрчен ум је у исто време скучен и ограничен ум, јер он себе чини зависним од чувстава; он тражи своје порекло међу животињама; он тражи своје задовољство у јелу и пићу; он не зна за Бога нити за свет духовни, нити за бесмртни живот... Господ Исус Христос дозива к Себи такав ум, да га исправи, просвети и обрадује. Ако Му брзо приђе као она згрчена жена, заиста, биће исправљен, просвећен и обрадован, и свом силом својом хвалиће и прослављаће Бога“.

Требало би да сваки човек извуче за себе поуку из ове приче, која сликовито говори о утицају Сатане на човека. Да размишљамо о згрчености ума, на кога ђаво полаже своје право, и да не губимо из вида да је Господ увек спреман да ум наш ослободи везаности за земљу. Потребно је, дакле, имати у виду човекољубље Христово и спремност да свакоме помогне ко то жели.

Човекољубиви Госпoде, помози нам да усправно стојимо, да не завлада нама згрченост ума нашег, да се успешно боримо против самољубља на што нас наговара ђаво, вечити противник богољубља и човекољубља! Амин!

Проша Милораг Лончар

РАЗГОВОРИ О ВЕРИ

Следеће предавање у школској сали при храму Св. Стефана у Кизбороу планирано је за уторак, 27. децембра на тему:

*Најава Божиорођења у Сшаром
Завешу и његов значај*

Предавач је јереј др Небојша Тумара.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 18. ДЕЦЕМБАР

ТВОЈ ЈЕ НАРОД МОЈ НАРОД,
ТВОЈ ЈЕ БОГ МОЈ БОГ... СМРТ
ЋЕ МЕ САМО РАСТАВИТИ ОД
ТЕБЕ (Рут. 1, 16-17)

Ове су речи дивне и кад их каже син оцу, и ћерка мајци и жена мужу. Но оне су три пут дивније, кад их снаха каже свекрви својој. А ове речи рекла је блажена Рута Ноемини, ожалoшћеној свекрви својој. Када умреше два Ноемина сина у земљи Моавској, где живљаху као дошљаци, старица мајка умисли вратити се у Витлејем, постојбини својој, и тамо кости своје оставити. Па саветоваше Ноемина, племенита у болу своме – да се преудају. Орфа остаде а Рута рече: смрт ће ме само раставити од тебе. Ево прекрасног примера, како свекрва може нежно волети снахе своје, и опет како снаха може бити свим срцем одана свекрви својој. Но у Витлејему требаше неко да храни ове две душе. Ко ће их хранити? Бог и вредне руке Рутине. Да идем у поље да пабирчим класје, рече снаха свекрви. Иди, кћери моја, одговори Ноемина. У туђој њиви, за туђим жетеоцима, требало је пабирчити класје. То није само труд, него и стид. Но Руда прими на себе и труд и стид из љубави према старој свекрви својој. Виде Бог Свевидећи овде две слатке душе и заравна се. Заравна се Творац њихов и награди их и прослави, како само Он зна наградити и прославити оне, који се Њега боје. И удеси Бог Промислом Својим да Рута изађе на њиву богатога Воза, да сабира класје. А Воз виде Руту и запроси је у Ноемина. Из тога брака роди се Овид, отац Јесејев и ђед Давида цара. Беше се, дакле, Рута унизила

Свети владика Николај

Средина вишедневних постова за многе је тежак период. Ентузијазам са којим су приступили посту попушта, организам се често буни против ограничења, све напорније се бори против светске сујете, која посебно добија размах пред новогодишње дане. А онај ко је запао у унијије, утучен је због своје немоћи. Тада је неопходна подршка мудрих духовних речи и поука.

„Тај пост који сам изабрао: скида окове неправде, развезује ужад јарма и угњетаване пушта на слободу, и растрже свако робовање; подели са гладним свој хлеб и сироте скитнице уведи у свој дом“ (Ис. 58: 6-7)

„А кад постите, не будите суморни као лицемјери; јер они натмуре лица своја да се покажу људима како посте. Заиста вам кажем: примили су плату своју. А ти када постиш, намажи главу своју, и лице своје умиј, да те не виде људи гдје постиш, него Отац твој који је у тајности; и Отац твој који види тајно, узвратиће ти јавно.“

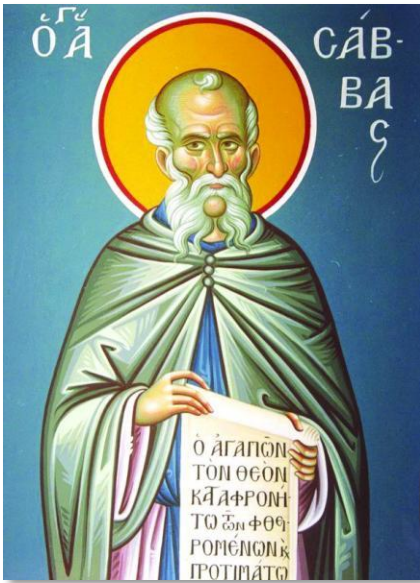
(Мш. 6: 16-18)

„Када будеш постио - разруши сваку заједницу са неправдом и поцепај сваки неправедни запис. Подели гладнима хлеб свој и сироте без крова уведи у свој дом; ако видиш голога - обуци га. Тада ће се открити светост твоја и твоја ће одећа засјати; и твоја ће правдољубивост да ти претходи и милост Божја да те прати.“

Ајосћол Варнава

THE VENERABLE SAVA THE SANCTIFIED

5-18 DECEMBER

The unknown village of Mutalaska, in the province of Cappadocia, became famous through this great luminary of the Orthodox Church. Sava was born there of his parents John and Sophia. At the age of eight, he left the home of his parents and was tonsured a monk in a nearby monastic community called Flavian's. After ten years, he moved to the monasteries of Palestine and remained longest in the Monastery of St. Euthymius the Great (January 20) and Theoctistus. The clairvoyant Euthymius prophesied of Sava that he would become a famous monk and a teacher of monks and that he would establish a lavra greater than all the lavras of that time. After the death of Euthymius, Sava withdrew to the desert, where he lived for five years as a hermit in a cave shown to him by an angel of God. Afterward, when he had been perfected in the monastic life, he began by divine providence to gather around him many who were desirous of the spiritual life. Soon, such a large number gathered that Sava had to build a church and many cells. Some Armenians also came to him, and for them he provided a cave where they would be able to celebrate services in the Armenian language. When his

father died, his aged mother Sophia came to him, and he tonsured her a nun. He gave her a cell located at a distance from his monastery, where she lived a life of asceticism until her death. This holy father endured many assaults from all sides: from those who were close to him, from heretics, and from demons. But he triumphed over them all: those close to him, by kindness and indulgence; the heretics, by his unwavering confession of the Orthodox Faith; the demons, by the sign of the Cross and calling upon God for help. He had a particularly great struggle with demons on Mount Castellium, where he established his second monastery. In all, Sava established seven monasteries. He and Theodosius the Great, his neighbor, are considered to be the greatest lights and pillars of Orthodoxy in the East. They corrected emperors and patriarchs in matters of the Faith, and to everyone they served as an example of saintly humility and the miraculous power of God. After a toilsome and very fruitful life, St. Sava entered into rest in the year 532 A.D., at the age of ninety-four. Among his many wondrous and good works, let it at least be mentioned that he was the first to compile the Order of Services for use in monasteries, now known as the Jerusalem Typicon.

NATIVITY LENT

We have now gone through almost three weeks of the Nativity Lent. This fast, beginning on November 28th, lasts for six weeks - almost as long as the Great Lent. However, the Nativity Lent has a different and entirely unique character. In Christmas Lent, all concepts concerning lent are eclipsed by two dominant characteristics: humbleness and internal joy.

In the Holy Land, in the town of Bethlehem, a majestic church now stands over the site of His birth. This church is distinguished by its entrance doors, which were made so low, that an average adult has to stoop in order to go in. This was

done deliberately, to constantly remind us of the need for spiritual humility before the greatness of the event that took place here.

At the same time, Christmas Lent is also a time for joy, studded with the feasts of major saints like glittering jewels: holy great-martyr Catherine, Saint Apostle Andrew, holy great-martyr Barbara, the great Saint Nicholas, and many others, as though indicating to us that the presence of all these saints and all this rejoicing has become possible only because the Lord has come down to earth and has opened the way to heaven.

Fr Rostislav Sheniloff

FROM ST NICHOLAS TO SANTA CLAUS

Santa Claus, Father Christmas, St. Nick—no matter the name, everyone knows the story of this plump, jolly, bringer of gifts. Or do they? The progenitor of the modern Western Santa was born in the Mediterranean during the Roman Empire. The original saint was a Greek born in the late third century, around 280 A.D. He became bishop of Myra, a small Roman town in modern Turkey. Nicholas was neither fat nor jolly but developed a reputation as a fiery, wiry, and defiant defender of church doctrine during the Great Persecution in 303, when Bibles were burned and priests made to renounce Christianity or face execution. For several hundred years, circa 1200 to 1500, St. Nicholas was the unchallenged bringer of gifts and the toast of celebrations centered around his feast day, December 6.

It all changed in late 19th century. Here we finally have the appearance of a Santa Claus, stripped of its Christian characteristics, and dressed in the red coat with white fur trim.

A sign of our modern times - from Christian Wonderworker to Coca-Cola advertiser.